

Parochieblad: 'Wegwijs |'t Klökske'
Jaargang 69 | nr.18 | 31 augustus 2019

Column van Ingeborg
WACHTEN WACHTEN WACHTEN

Van de week een paar Afghanen ontmoet bij het Leger des Heils. Een vrouw vertelde dat ze al twintig jaar in Nederland was. Haar kinderen waren hier geboren en opgegroeid en spraken beter Nederlands én Maastrichts dan zij. Haar man had echter na al die jaren nog steeds geen verblijfsvergunning. Waarom niet, weet ik niet. “Wachten, wachten, wachten”, zei ze. Hij was inmiddels ziek geworden van het wachten, had hartklachten en allerlei andere ziekten. “Heel moeilijk”, zei ze.

Een andere meneer uit Afghanistan was vier jaar in Nederland en woonde nog op het AZC. Hij zat nog in de asielpcedure. Twee schoolgaande kinderen. En zelf kon hij niets doen dan wachten, wachten, wachten. Hij vroeg of ik wist waar hij ergens Nederlands kon leren. Ik ben even met hem meegelopen naar het Trefcentrum, waar een keer per week studenten mensen helpen met Nederlands leren. Onderweg vertelde hij dat zijn vrouw in het ziekenhuis ligt. Ze was er met de ambulance naartoe gebracht. Iets aan het hart. Wanneer het gebeurd was en hoe lang ze zou moeten blijven, dat kon hij niet in het Nederlands zeggen en ik spreek zijn taal ook niet. Ernstig klonk het wel.

Hoe moet dat zijn voor zo'n gezin om dagelijks in die grote onzekerheid te leven: misschien moet je terug, maar naar wat? Wat is er gebeurd vóóordat ze naar Nederland kwamen? En het dan aan je hart krijgen van het wachten. Het is heel voorstelbaar. Je mag niets doen, alleen maar de hele dag nadenken over je verleden en een onzekere toekomst.

En aan de andere kant hoor ik mensen zeggen: “Die buitenlanders komen hier naartoe en die krijgen alles maar. Nee, ik hoef niets met ze te maken te hebben.” Mensen zien hun pensioenen afnemen, moeten de eindjes aan elkaar knopen. En zien dan vluchtelingen met een hele nieuwe huisraad de straat in komen. Dan heb je het gevoel dat er iets niet klopt.

Maar vluchtelingen krijgen die spullen niet, ze kunnen er een lening voor afsluiten bij de Kredietbank. Mensen zoals de meneer hierboven hebben alles moeten achterlaten. Als hij straks een verblijfsvergunning krijgt, moet hij toch ook ergens wonen met zijn gezin en een bank en een tafel in huis kunnen zetten. Neemt niet weg dat je na een leven lang werken ook recht hebt op een goed pensioen. En dat je als jongere ook een betaalbaar huis moet kunnen vinden.

Die twee dingen staan niet haaks op elkaar. Deze groepen mensen zouden niet tegenover elkaar moeten staan. Er is wel geld om die problemen op te lossen, alleen het zit op de verkeerde plek. Aan de top van de piramide zwemmen sommigen in het geld, wordt belasting ontdoken, en nog min of meer legaal ook. Daar zit het probleem. *Ingeborg Wesdorp*